Written by - ம்ுனவைர் கோ.ச்ுனில் ஜோகி, உதவிப் பேராசிரியர், க்ுமரக்ுர்ு பன்ம்ுகக் கலை ,அறிவியல் கல்ல்ூரி,கோவை -
Monday, 20 April 2020 08:15 - Last Updated Monday, 20 April 2020 08:21

கண்ுக்காலின் மறே்கணெ்டயைில் ம்ுதிர்வின் வலைப்பரோ்த்தியக் கால் தரோலில், ப்ுடதைத்திர்ுந்த நரம்பில் க்ுர்ுதி பர்ுக, எக்கி பரண்மலே் எதயைோ த்ுழாவினாள் 'சளெ்ளி'. அவளின் எழ்ுபத்ு வயததை எப்பொழ்ுத்ுமமே ம்ுப்பதாக காட்சிப்பட்ுத்த்ும் உடல்திறம் இன்ற்ும் இவள்ுடன் நீ ண்டிர்ுந்தத்ு. வயதின் ம்ுதிர்வினை அண்டவிடாத்ு மாயம் சய்ெய்ும் அவளை கண்ட்ு வியக்காதவர்கள் அவ்வ்ூரில் யார்ுமில்லை. இன்ன்ும் ச்ுர்ுக்கமடயைாத உள்ளத்தால்ும், க்ுழந்தகைள்ுக்கான கதைரே்ந்த நாட்ட்ு மர்ுத்த்ுவத்தால்ும் அவள் அவ்வ்ூரில் விசலமடைந்த்ு கொண்டே இர்ுந்தாள். கைகளால் த்ுழாவி த்ுழாவித்தடே அவள்ுக்க்ு அத்ு கிடதைத்தப்பாடில்லை.

சலித்த்ுக்கொண்டே அட்ுக்களயைில் இர்ுக்க்ும் ம்ுக்காலியை எட்ுத்த்ுவந்த்ு அதன்மலே் ஏறி தடேினாள். அதன்மலே் ஏறி எட்டிப்பார்த்தாள். பரணின் பாதிவரை மட்ட்ுமமே காட்சிப்பட, மலே்ும் தொடர்ந்த ம்ுயற்சியில் கண்விழிப்படலம் நரோ்ுவ்ுற அவளின் தடேல் தொடர்ந்தத்ு. அவளின் சவிெகளோ கட்ும் வயிற்ுப்பரோக்கால் அவதிய்ுற்ும் அவளின் பதினரோ்ு மாதப் பயேர்த்தி 'மணியின்' நலிவ்ு ஓலத்தை க்ூர்மயைாக கடேட்ுக்கொண்டதேன் மனிதில் நரோ்வினைச் சரே்த்த்ுக்கொண்டிர்ுந்தாள். 'ஈரமாசியே! ஈரமாசியே!' என்ற்ு தன் க்ுலத்தயெ்வத்தின் பயெரினை ம்ுனங்கியப்படியே அவளின் தடேல் தீ விரமாகத் தொடர்ந்தத்ு.

பரணின் வலத்ுப்ப்ுற ம்ூலயைில் அகப்பட்டத்ு அந்த அழகக்கறேிய வளெ்ளதைத் த்ுணிக்கட்ட்ு. பலகயைைவிட்ட்ு இறங்காமலயேே வகேமாக, தன் கண்பார்வயைோட்ு கநைோக்கத்தினகை் கரோ்த்த்ு அக்கட்டை விரவைாகப் பிரித்தாள்.

'நாசமாய்ப்பபோன கட்ட்ு'…

'இதை இப்படி கட்டியவள் யார்? '

'ஏய் 'மாதி!'

'உனக்கு அறிவில்லையா? '

என்று திட்டியபடியே அவளின் முயற்சி தொடர்ந்தது. அதே நேரத்தில் தொடரும் மணியின் அழுகையொலியோ செள்ளியின் மனதிலுள்ள நம்பிக்கை கட்டினைச் சற்று விரைவாகவே அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தது. அழுக்கேறி இறுகிய அத்துணிக் கட்டினை 'ஏ சவுன்' என்று வைதபடியே முழு பலத்துடன் அவிழ்த்தாள்.

பழமையேறி பிசிர் பிசிராக நைந்துப் பிரிந்த அத் துணிக்குள்ளிருந்த பொருட்களைத் தன் உள்ளங்கையில் கொட்டி ஆராய்ந்தாள். ஆழப் பெருமூச்சுடன் பலகையைவிட்டு இறங்கி விரைந்து வீட்டின் உள்ளறைக்கு ஓடினாள். இருள் சூழ்ந்த அந்த அறையில் விளக்கேற்றும் எண்ணம் கூட அவளுக்கு எழவில்லை; அதற்கு அவளுக்கு நேரமும் இல்லை. ஏதோ பழக்கத்தில் அவ்வறையின் சுவற்றில் குடைந்து அமைக்கப்பட்டுள்ள 'கச்சு பள்ளியிலுள்ள' (படகர்களின் வீட்டில் வெண்கலம் பொருட்களை வைக்கும் இடம்) மருந்தரைக்கும் 'அரெகல்லினை' எடுத்தாள். அதை தன் வலதுக் கரத்தில் ஏந்திக்கொண்டே கொல்லைக்கு ஓடினாள்.

தன் தலைமயிர்ப் பிசிர் தெரியாவண்ணம் கச்சிதமாக தலையில் கட்டிய வெண்ணிறத் துணியால் கட்டிய 'மண்டெப் பட்டு' (படகரின பெண்கள் தலையில் கட்டும் உடை) அவிழ்ந்ததைக் கூட அவள் உணராது இயங்கினாள். தலைப்பட்டில்லாத செள்ளியை இன்றுதான் முதல்முறையாகப் பார்க்கிறாள் மாதி.

மணியோ! அவளது இறுதி ஓலங்களைக் கண்ணீர் வற்றிப்போன தன் கண்களுக்குள் இறுக்கி மென்முனகலாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் அவளின் தந்தை 'மாதனின்' மடியில்.

வன்மையாய் முனகும் 'மாதனின்' கண்களில் பனிக்கும் கண்ணீர்த்துளி அவனின் ஒட்டிய தாடைவழி வகிடுகிழித்து வயிறுவரை இறங்கும் காட்சியைச் சுவரோடு நின்றுகொண்டிருந்த அண்டைவீட்டு 'மல்லனால்' சகிக்க முடியவில்லை.

'ஏய்! மாதா! ஒன்றும் ஆகாது; அழுதே...'

என்று பலமுறை ஆறுதல் சொல்லியும் அங்கு அழுகைக்கு அணையில்லை.

தன் பின்மண்டையைச் சுவற்றில் மோதி மோதி தன் வலியை வளர்த்துக்கொண்டிருந்த மாதனுக்கு மணியின் முனகல் உயிரின் அடியை உலுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

மடியில் மடித்துப் போட்ட இரண்டு கனமான கம்பளிகளையும் தாண்டி தன் 'கச்சை' (ஆண்களின் கீழ் உடை) முழுவதையும் நனைத்த மணியின் பேதியின் நெடியுடன் மீளாத துக்கத்தின் நெடியும் சேர்ந்து வீசியது அவனுக்கு.

மூன்று பிள்ளைகளைக் காவு வாங்கி நான்காவதாய் பிறந்தவள் மணி. மாதனின் குலசடங்கான 'தெவ்வச் சடங்கில்' (அறுவடை திருநாள்) தன் மனைவி 'மல்லி' சோற்றினை மடிப்பிச்சையாகப் பெற்று, முதல்முறையாக ஐந்து மாதம் கருநிலைத்து, கண்மணிப்போல பிறந்த இந்த மணி தந்த மகிழ்ச்சிஒளி அணையப்போவதை எண்ணியெண்ணி அரற்றி அழுத மாதன் சற்றே ஒருகணம் மணியை உற்றுப் பார்த்தான்.

Written by - முனைவர் கோ.சுனில் ஜோகி, உதவிப் பேராசிரியர், குமரகுரு பன்முகக் கலை ,அறிவியல் கல்லூரி,கோவை -
Monday, 20 April 2020 08:15 - Last Updated Monday, 20 April 2020 08:21

மணியின் மெல்லிய முனகலும் நின்றுபோயிருந்தது.

'எவ்வே! பொம்மெ! பொம்மெ! '

என்று பதறி, மணியின் கழுத்தை உலுக்க சட்டென அகலத் திறந்த மணியின் கண்கள் பிறைநிலவாய் தேய்ந்து மூடி இறுகியது.

அந்தக் கடைசிப் பார்வையின் மொழி ஓராயிரம் வலிமிகு அம்புகளை மாதனின் உயிரில் தைத்தது.

'ஏய்! மல்லி'

'ஏய்! மல்லி '

'வந்திங்கு நம் மணியைப் பாரடி…'

என்று வலி கொண்ட பிடர் சிங்கமாய் கர்ஜித்தான்.

கிருத்துவ தயார் இல்லத்தில் மருந்து கொடுத்தும் கேட்காத நிலையில், மணி மீள்வது அரிது என்று மருத்துவர்கள் சொன்ன கணத்தில் சிலையான மல்லி இப்பொழுதும் அதுவாகவே தொடர்ந்தாள்.

மல்லனோ விரைந்துச் சென்று அவளின் தோள்களை உலுக்கியும் பயனில்லை.

வெறித்த அவளின் பார்வையில் பலமுறை கண்ணீர் நிரம்பி வழிய சலனமற்றவளாகவே தொடர்கிறாள். அமர்ந்து நீட்டிய தன் கால்களைச் சற்று விரித்துக்கொண்டு சிகைவிரி கோலத்தில் அவள் பல பல வலிகளைப் பிரசவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தன் மகனின் அலறல் கேட்ட கணத்தில், கண்களில் கண்ணீர் களமாட, ஓடிவந்த செள்ளி வேகமாக அரைகல்லில் வயிற்றுப் போக்கு மருந்தான 'செம்பப்பு சக்கெய' (படகர் மரபு மருத்துவத்தில் வாயிற்றுப் போக்கு மருந்து) அரைத்தாள்.

பதற்றத்தில் இரண்டு மூன்று சொட்டுகள் தண்ணீர் மிகுந்துபோக, அதை களிம்புநிலைக்கு மாற்ற வேகமாக அரைத்தாள்.

'ஏய் ஈரமாசியே! இது என்ன சோதனை

கையில் ஐந்து வசம்பு மணியைக் கட்டினேன்..

அவள் பிறந்து நாற்பதாவது நாளில் வயிற்றுப் பூச்சியை முறித்து எதிர்ப்புச் சக்தியைக் பெருக்க 'அரெமத்து' எனும் மரபு மருத்துவத்தைச் செய்தேன்…

'முறையா எல்லாம் செய்தேனே…

ஏன் இந்தச் சோதனை? '

Written by - முனைவர் கோ.சுனில் ஜோகி, உதவிப் பேராசிரியர், குமரகுரு பன்முகக் கலை ,அறிவியல் கல்லூரி,கோவை -

Monday, 20 April 2020 08:15 - Last Updated Monday, 20 April 2020 08:21

என்று அவள் புலம்பிக் கொண்டே அரகைக் களிம்பாகியது சமைப்புச் சக்கை. அதை தனது வலது ஆட்காட்டி விரலில் அக்களிம்பினை எடுத்து வெண்கலக் கோப்பையில் சேகரித்தாள்.

சாணமிட்டு மெழுகிய தரையை தன் இடதுகையால் பொத்தி முனகலுடன் எழுந்து சென்றாள். மாதன் மடியில் கிடந்த மணியை தன் மார்புடன் ஆர அணைத்தெடுத்து சம்மணமிட்டு அமர்ந்தாள்.

குழந்தையை தன் மடியிலிருத்தினாள். தன் கைவிரலால் இராகிக் களியின் நிறத்தில் கட்டிவிட்ட மணியின் வாயை விலக்கி, தன் வலது கையின் ஆட்காட்டி விரலால் சமைப்புச் சக்கையின் களிம்பினை அளித்தாள்.

'எவ்வே! ஈரமாசியே! எல்லாம் உன் கையில் ...'

என்று தன் இடது கையை மேலே நோக்கி தூக்கி தூக்கிக் காட்டியபடியே ஊட்டினாள்.

ஏகதேசமாக பத்தாவது ஊட்டலில் கொடுத்த மருந்து மணியின் வாயின் வலது பக்கவாட்டில் வழிந்தது.

'அவ்வே! அவ்வே! ஈரமாசியே!' என்று கதறினாள்....

மணியின் வாயினை உலுக்கினாள். அவளைத் தன் தோளில் போட்டுத் தூக்கி முதுகைத் தடவினாள், தட்டினாள்; இறுதியாக செள்ளியும் மல்லியைப் போலவே சிலையானாள்.

அவளின் ஓட்டியக் கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது. அதை துடைக்கக்கூட உணர்வின்றி சுவற்றில் சாய்ந்த செள்ளியையும் மல்லன் ஓடிச் சென்று தோளினை உலுக்கினான். சிலையின் தொடர்ந்தது அவனது இரண்டாவது முயற்சியும்.

தன் இரு கரங்களையும் தலையில் வைத்து, தேம்பி தேம்பி அழும் மாதனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல என்ன உள்ளது... என்று நினைத்து நினைத்துப் பெருகிய மல்லனின் கண்ணீர் அவனையும் சிலையாகவே மாற்றியிருந்தது.

அவ்வீடு முழுவதும் ஓரே நிசப்தம். ஆதிக்குருதியின் நிணம் நாற சுவரோடு சாய்ந்தவர்களைச் சுவராகவே மாற்றியிருந்தாள் மணி.

தன் வலக்கரத்தின் மணிக்கட்டால் கண்களை அழுத்தி துடைத்து கொண்டே செள்ளியை வெறித்துப் பார்த்தான் மாதன். அவனின் இறுதி நம்பிக்கையும் பொய்த்தது.

அவன் நெடுநேரம் அமர்ந்திருந்ததால் பிடித்திருந்த தன் கால்தசைகளைத் தளர்த்தி, சுவற்றினைப் பொத்தி எழுந்தான். மணியின் மலம் வரைந்த தன் அவிழ்ந்த கச்சையை வெறுமனே அனிச்சையாய் சுற்றிக் கட்டினான்.

சிலையான செள்ளிக்கு அருகில் சென்று முட்டியிட்டு அமர்ந்தான். தன் தடித்த கரங்களால் மணியின் கன்னங்களைப் பிடித்து அழுத்தித் தடவினான்.

'ஏ முத்து! ஏ முத்து! '

என்று விளித்தவாறே சம்மணமிட்டு அவளை தன் மடியில் கிடத்தினான்.

'ஏய் பொம்மி!

கண்ணைத் திறந்து பாரடி ...'

என்று குழைந்து முனங்கினான்.

தளாத வருத்தம் தோய்ந்தது. தரையில் கோப்பையில் வைக்கப்பட்டிருந்த செம்பப்பு சக்கியின் களிம்பினைத் தன் நடுங்கும் வலதுகரத்தின் ஆட்காட்டி விரலால் எடுத்தான்.

கார்முகிலனை மாறிப்போன மணியின் உதட்டினை விலக்கி வலிந்து ஊட்டினான்.

குமுறும் நெஞ்சத்தில் குழையும் அன்பு மேலும் மேலும் அழுத்த, உயிர்விடும் ஓலம்□ச்சில் வான்நிலவும் அழுதது. இப்படியே வைகறைவரை நீண்டது தந்தையின் இந்த மானசீகத் தாலாட்டு.

மீளாத துக்கம் மாதனின் கண்களை இருட்ட, அடர்ந்து இருண்ட உலகில் உலவிய மாதனை ஏதோ ஒரு ஸ்பரிசம் தீண்டியது.

சுடும் பாதையில் கிடைத்த நிழலாய் அது அவனது சுயத்தில் எள்ளளவு சுகம் க□ட்ட, அவனின் சிந்தனையில் மீண்டும் மணி உதித்தாள்.

தீட்டீரென்று பதறி கண்களைத் திறந்துப் பார்த்தான்.

மணியின் கைகள் அவனது கண்ணத்தில் புது ஜென்மத்தை வரைந்துக் கொண்டிருந்தது.

மணியின் அகலத்திறந்தக் கண்கள் அவனிடம் மீண்டும் அதே கேள்வியைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆதவனும் உதிக்க அவ்வறை முழுவதும் செம்பப்பு சக்கியின் மணம் நிறைந்திருந்தது.

மின்னஞ்சல் - suniljogheema@gmail.com